

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

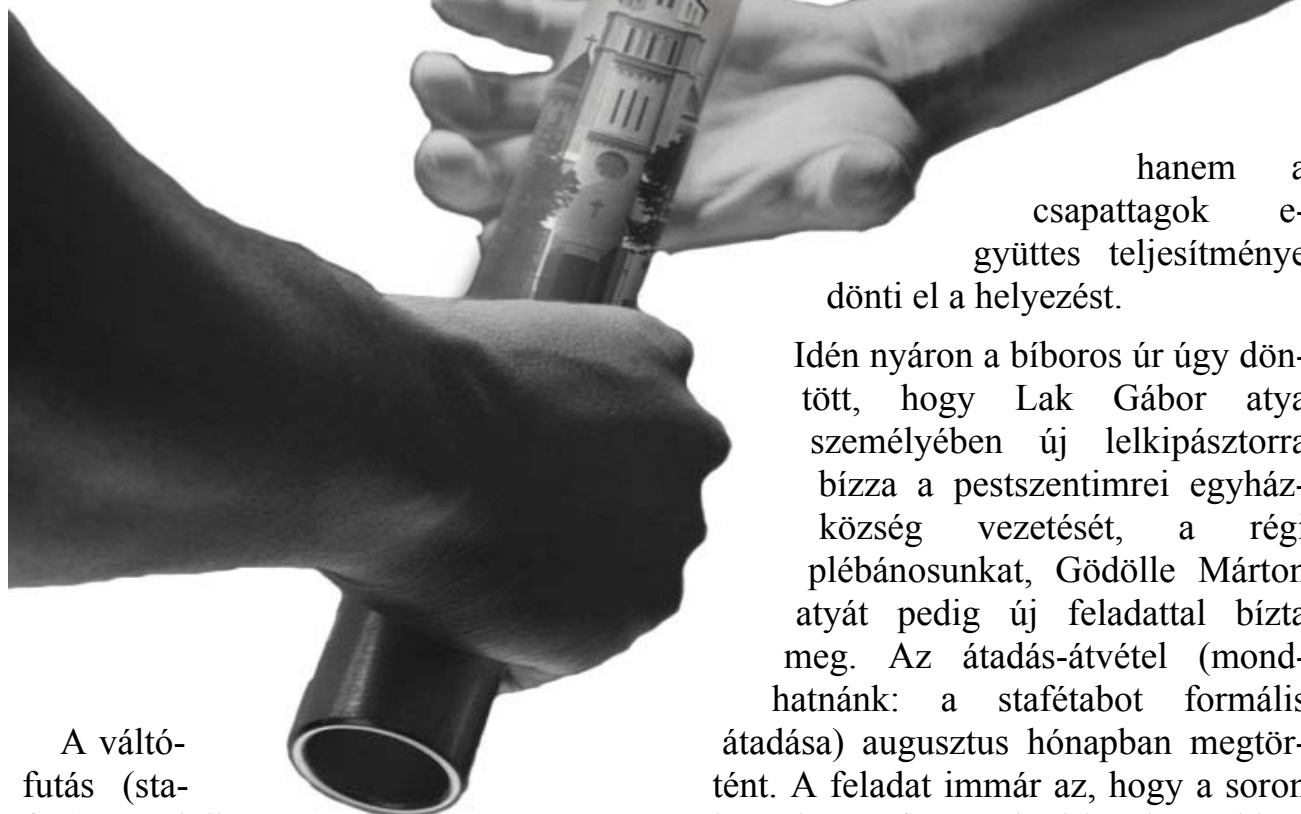

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
X. évfolyam 6. szám (87.) - 2013. szeptember

Staféta

Szent Pál apostol a Korinthusiakhoz írt levelében versenyfutáshoz hasonlítja a keresztény életet, amely néha rendkívüli erőfeszítéseket követel - a lehető legnagyobb cél elérése érdekében.

mény nem egyetlen
versenyzőn múltik,

hanem a
csapattagok e-
gyüttes teljesítménye
dönti el a helyezést.

Idén nyáron a bíboros úr úgy döntött, hogy Lak Gábor atya személyében új lelkipásztorra bízta a pestszentimrei egyházközség vezetését, a régi plébánosunkat, Gödölle Márton atyát pedig új feladattal bízta meg. Az átadás-átvétel (mondhatnánk: a stafétát formális átadása) augusztus hónapban megtörtént. A feladat immár az, hogy a soron következő „futó” minél hatékonyabban felgyorsulhasson, felvehesse a maximá-

A váltó-
futás (sta-
féta) speciális
futásnem: az ered-

lis sebességet. Hiszen a csapat végső eredménye egyaránt függ a stafétát átadó és azt átvevő teljesítményétől is. A hasonlat érvényessége azonban itt véget is ér.

Keresztény hívőként mi nem csupán szurkolók vagyunk, akik a partvonalon kívülről szemlélik az eseményeket, hanem magunk is a verseny résztvevői. Az egyházközség vezetője csakis a mi segítségünkkel, aktív részvételünkkel érhet el eredményeket. Nekünk is tehetségünk szerint be kell vetnünk magunkat, és „futnunk” kell!

Főleg az öttusa futószámainál látni nagy versenyeken, hogy a közönség egy része a táv vége felé a kordonokon kívül együtt fut a versenyzőkkel, így lelkesíti, biztatja azokat. Ez a kép már inkább kifejezi azt a célt, amely felé közelednünk kell. De még ebből is hiányzik a legfontosabb szempont.

A lelki gyümölcsök érlelésénél és betakarításánál a hangsúly nem az emberi teljesítményen van, hanem az isteni kegyelmen. Hogy ismét Szent Pál apostolnak a Korinthusiakhoz írt levéléből idézzünk: „Pál ültette, Apollo öntözte, de a növekedést az Isten adta.”

Nincs tehát más dolgunk, mint megtenni a tőlünk telhetőt („ültetni” és „öntözni”) - Isten kegyelme pedig kipótolja majd a még szükségeseket! *(Bönöczk Péter)*

Interjú Gábor atyával

- Mondanál pár szót gyökereidről, eddigi pályádról?

Gyökereim: nagy családban nőttem fel. Gyerekkoromban mondtam, nekem meg van *mindenem*: nővérem (3), húgom (2), öcsém (4), bátyám (2)...

Szüleim reálérdeklődésűek, az egyetlenem találkoztak, amelyet - Éva nővérem születése miatt - végül csak édesapám fejezett be. A hitet, a műszaki dolgok és a család szeretetét tőlük örököltem.

Két éves koromtól a Szent Család plébánia területén laktunk, oda jártunk templomba. A ministrálást - óvódás koromban - Mihály atyánál kezdtem, erről az óvó néniknek részletes tájékoztatás is adtam...

Nagyjából ugyanekkor merült fel bennem először a papság gondolata, de gyakran akartam trolibusz sofőr és pék is lenni. 21 évesen döntöttem el, hogy pap leszek, addig gyengeáramú, ipari-elektronikai és informatikai tanulmányokat folytattam.

Szemináriumba Esztergomban jártam, az Esztergom-Belvárosi káplánsággal együtt összesen kilenc évet töltöttem ott, szeretem a várost és az ottani családokat. Márton atya mielőtt ide került volna, prefektusom volt.

Ezután Kelenföldre kerültem, ahol Lojzi atya az ifjúságot és a családokat bízta rám. Szerettem a Gellértben lenni,

összetartó közösség.

- *Mit gondolsz a legfontosabb kihívásnak, teendőnek?*

Imádkozni a 1188 irányító számmal rendelkező lakosokért.

Egyházmegyes papként a plébánia területén élőkért végzett ima az elsődleges feladatunk. A Zsolozsmában nemrégiben imádkoztuk Nagy Szent Gergely pápa elmékedését a pásztori hivatalról. Ő megtette a civil társadalomért, ami feladata volt, de az imádságot és a tanítást hangsúlyozta.

Erre a kihívásra talán elég egy élet...

Búcsú Márton atyától

Augusztus 11-én került sor Márton atya búcsúmiséjére. Ennek kapcsán szűkebb pátriánk egyik ismert közéleti személyisége, Pándy Tamás készített vele interjút, majd egy közösségünkhöz tartozó család elköszönő sorait ismertetjük.

Búcsúbeszélgetés Márton atyával

- *Családias volt a hangulat. Egy nagy családi közösség búcsúztatta családfőjét.*

- Öt eddigi állomáshelyemen voltam káplán, független lelkész, teológiai tanár, de plébános csak itt lettem. Úgy gondoltam, hogy itt a családalapítás ideje, hiszen a plébánosság tulajdonképpen családalapítás. Azt kérdeztem magamtól, hogy kell elindulni? Ez tulajdonképpen nagyon egyszerű: emberekre odafigyelni, embereket szeretni, emberekre időt szánni.

Fél év sem telt el és a családok megtöltötték a templomot. Hatgyer-

mekes családból és neveltetéséből is azt hoztam, hogy családbarát és gyermekközpontú egyházközséget szeretnék alakítani. Szívesen látottak lettek a vasárnapi szentmisén a gyerekek. Az idősebb korosztály féltette a templom meghitt, ájtatos csendjét, de megértették, hogy a megszentelt falak közé beköltözött az élet, az újabb nemzedék.

- *Az elköszönésre minden korosztály képviseltette magát, én még sosem láttam ennyi embert a templomban. A szeretet minden jelével elhalmozták a plébános urat.*

- Engem is meglepett ez a búcsúmisén, hogy a nyár közepén ilyen sokan eljöttek. A szeretetnek és a ragaszkodásnak a jeleit én is látom, de ennek talán az is a gyökere, hogy ez egy közösség. Hallatlan örömöm, hogy nemcsak Isten szeretetéhez, az evangélium lelkületéhez vezet közel az embereket, hanem ez a mindennapi életükben egy biztos fogódzó pont.

- *Ön teremtette meg Pestszentimrén az ökumenét, a három helyi egyház együttműködését, közös rendezvényeit.*

- Alapvető dolognak éreztem, hogy kialakuljanak az ökumenikus istentiszteletek, illetve, hogy szinte napi kapcsolat legyen az imrei és kerületi egyházakkal.

- *Szolgálat alatt a katolikus egyházat visszavezette a pestszentimrei közéletbe, a helyi mindennapok részesévé vált az egyházi közösség és plébánosa.*

- Nem volt könnyű ez a közeledés, hiszen erős tartózkodást éreztem az első pár esztendőben. Az egyik iskola a katolikus templomban tartotta a karácsonyi ünnepségét és volt olyan

szülő, aki visszaírt az üzenő füzetben, hogy az ő gyereke nem léphet be a katolikus templom küszöbén.

- Íme néhány a hívek által említett plébánosi tevékenységei közül: családias csoportfoglalkozások bevezetése, kamasztáborok szervezése, korcsoportos hittantanítás, ministránsi rendszer átszervezése, zarándoklatok-, táborok-, kirándulások-, pásztorjátékok-, piknik szervezése. Kiemelten említették a felnőtteknek létrehozott kezdő hittant és felnőtt katekizmust, valamint az ifjúság nevelését.

- Minden katekizmus alapja a felnőtt katekézis, azaz a hitoktatás, polgári nevén a felnőttképzés. Az élethosszig tanulást maga Jézus említette, hogy „mindig tanítvány az ember”.

- 2003. augusztus 1-én az Esztergomi Hittudományi Főiskola katedrájáról érkezett Pestszentimrére, valószínűleg ez is közrejátszott a tanulási támogatásban, segítségben. A búcsúmisén dr. Lévai István Zoltán alpolgármester pár szavában a közösségteremtést említette. Viszont a közösség építése mellett újjávarázsolta a templomot, melyen a „pirosposztag” tető szimbolikusan hirdeti egy újra alapozott plébániát.

- Az természetes volt, hogy ha születik egy új közösség, annak legyen megfelelő élettere, otthona. Azt a közösségi házat, melyet a kezdet kezdetén álmodtam, nem építhettem fel. Megvalósítottunk viszont egy urnatemetőt. Az önkormányzat segítségével lehetőség nyílt a tetőcserére és a templom rendbetételére. 1994-ben – pappá szentelésemkor – elhatároztam, hogy én lelkipásztorkodni akarok,

emberekkel foglalkozni, nem pedig téglát téglára rakni. Viszont betartottam a sorrendet, hogy előbb szülessen egy közösség és utána épülhetnek a falak is.

- A búcsúzásakor a „Pestszentimrei ÖrömHírLevél” című kiadvány 10 évfolyamának díszkötéses példányával köszönték meg az itteni szolgálatában végzett munkáját.

- Ez az én időszakom „Historia Domus”-a. Nagyon meghatottak vele. A Pestszentimrei Szent Imre Plébánia egyházközségi tagjainak arcképeiből összemontírozott Krisztus-fej is elkísér, emlékeztetve az Imrén töltött évtizedre.

(Pestszentimre, 2013.09.12. Pándy Tamás)

Márton atyára emlékezve

Hálatelt szívvel köszönjük Mennyei Atyánknak, hogy Pestszentimrére vezérelte Márton atyát és azt, hogy megismerhettük, életünk részévé válhatott. Márton atyának és az általa létrehozott közösségnek köszönhetjük, hogy hitünk fejlődött, mélyült, gazdagodott, hogy addig nem ismert lelki táplálékokra (pl: lelkigyakorlat végzése, szentségimádás) ébredt fel bennünk az igény. Szép emlékeink között őrizzük a Márton atya által tartott első bibliaórák meghitt hangulatát, a felnőtt kezdő hittanokat, ahol oly sokat

tanulhattam Tőle, a házas hittanokat, melyekből töltekezni, gazdagodni tudunk házasságunkban is. Nagyon szerettük hallgatni elgondolkoztató prédikációit, bibliamagyarázatait. Nagyon sokat tanultunk a liturgiához, a szimbólumaihoz fűzött magyarázataiból. Gyermekeink számára nagyon nagy élményt, lelki gazdagodást jelentettek a húsvéti passiók, a karácsonyi pásztorjátékok, a családi táborokban tartott „mese-misék”. Életem egyik csodálatos, meghatározó lelki élménye volt a béralkozásom, melyet szintén Márton atyának köszönhetek: ő hívott meg rá és ő biztatott arra, hogy hitem megérett a béralkozás szentségének felvételére. A gyónások utáni lelki vezetése, tanácsai, vigasztalásai mélyen megérintettek, elgondolkoztattak, reményt és útmutatást adtak, sokat segítettek nekem. Szerettem nála gyónni. Mindezekért mély hálát érzünk iránta. Kérjük a Jóistent, hogy áldja és őrizze meg Márton atyát, adjon továbbra is sok erőt, egészséget, lelkesedést szolgálatához, az Örömhír továbbadásához, mely oly nagyon fontos a ma élő ember számára. Sok szeretettel gondolunk rá és őrizzük meg szép emlékeinkben. *Seres család*

Családosi tábor Győrben

Ha be merünk ülni a „talicskába”

Sok szempontból volt különleges az idei családi tábor, de számunkra leginkább azért, mert idén voltunk először. Bár évek óta lehetőségünk lett volna részt venni ezen a különleges együttléten, mégsem volt hozzá bátorságunk, nem éreztük magunkat elég mély hitűnek, eléggé odavalónak. Aztán az elmúlt év történéseiben megtapasztaltuk, hogy teljesen mindegy mi mit érzünk, ez a közösség a tenyerén hordoz minket, a betegségem kapcsán olyan segítséget, támogatást kaptunk, amit sosem fogunk tudni igazán viszonzni, de nem is várják el tőlünk, megkaptuk pusztán szeretetből. Így az idei tábor témája „Hit és Kétely”, éppen nekünk címzettnek bizonyult, s talán a jó Isten terve volt, hogy a tábor témaválasztása mellé úgy rendezte a körülményeket, hogy egy plébános váltással fűszerezte a közösség hangulatát.

Ennek a váratlanul kialakuló változásnak és bizonytalanságnak a hangulata végig érzékelhető volt az együtt töltött napok alatt, mindenki tudta, hogy Márton atyával ez az utolsó tábor, és senki nem tudta milyen lesz vajon az új lelki vezetőnk. Hála a szervezők bölcsességének, rögtön az első estére meghívták Gábor atyát, így mindenki számára „kézzelfoghatóvá” vált a jelenléte, s megismerve őt, a csapat bizonytalanságai és kételyei is oldódni látszottak.

A szervezés egyébként tökéletes volt, teljesen gördülékenyen, vigyázó szemek és kezek között élvezhettük végig ezt a négy napot. Mindenki hozzátett valamit,

amit csak ő tudott adni - legyen az, szobabeosztás, étkeztetés, takarítás, gyerekefelvigyázás, kézműves-foglalkozás, kirándulás szervezés, zenei szolgálat vagy akár egy egész estés előadás, lelki töltekezés nyújtása a többiek számára. Mi csupán a jelenlétünket tudtuk adni és nagyon jól éreztük magunkat! Mindenkinek köszönjük szépen!

Szeretettel: Németh család

Az idén miénk lett Győr!

Számomra minden családi tábor legszebb élménye az a testvéri szeretet, ami ennyi különböző embert és emberpalántát békességben megtart négy napig. Minden családnak más az életritmusa, más az étkezési szokása, más a tűrőképessége, de ez alatt a hétvége alatt egy ritmusra igyekszünk váltani, hogy együtt lehessünk - Krisztusban.

A győri kollégium több éve ad kényelmes „otthont” táborunknak, programjainknak – de a várost csak az idén vettük birtokunkba. Igen, birtokba vettük, mert péntek délelőtt bárhol sétáltál az ódon utcákon, mosolygós, ismerős pestszentimrei arcokkal találkozhattál. Miénk lett a város bazilikájával, püspökvárával, templomaival, kedves erkélyes palotáival,

múzeumaival, szökőkútjaival, egykori híres lakóinak emlékével és a maiak mosolyával. Mindenki megtalálta a számára érdekességet, tartalmast vagy éppen csak szórakoztatót és remélem, szép emlékeket őriz erről a délelőtről kicsi és nagy egyaránt.

Győr még sok csodát rejt mindannyiunknak! (S. Judit)

Nálunk otthon minden évben a családi tábor piros betűs ünnepként van jelölve a naptárban. A gyerekek nem győznek készülni rá, fizikailag és lelkileg egyaránt. Hosszasan elemezgetik már előre, milyen jókat lehet majd játszani a gyermekvigyázóval, hogy de jó lesz kimerülésig motorozni és rollerezni a többi gyerekekkel, vajon engedik-e őket a nagyobbak focizni stb.

Idén láttam őket ott a legkevesebbet, az étkezéseket kivéve tulajdonképp csak akkor kerestek meg, ha ragtapsz vagy innivaló után kíváncsiak.

Számtalan színes, színvonalas, dinamikus program várt ránk ott Győrben. Számomra az egyik felejthetetlen élmény a szabadtéri szentmise volt, melyen az előadóként meghívott ferences atyákkal vettünk

részt. Különös harmóniát éreztem magunk körül, valami olyat, amit csak olyanok élhetnek át, akik igazán együvé tartoznak... (Sz.Judit)

Nyári hittantábor

Kíváncsian és várakozva indultunk útnak a nyári hittantáborba, a mérce magas volt, a tavalyi tábor, ahol nagyon jól éreztük magunkat, melynek helyszíne idén is a Mecsekben található hangulatos zobákpusztai Vargánya tanya volt. A július 22-31-ig tartó táborban közel 60 fő vett részt a gyermekekkel és vezetőkkel együtt. A felsősök egy 3 napos portyával indultak a helyszínre, majd az alsósok csatlakoztak hozzájuk a táborban, ahol az első nap megalakultak a csoportok.

Voltak olyan programok, melyek minden nap megrendezésre kerültek, ilyenek például: a reggeli torna- és ima, lelki beszélgetések, mise, játékok és a tábortűz. Ezeken kívül voltak különböző kiegészítő programok, melyek az adott nap témájához kapcsolódtak, ugyanis minden napnak volt egy lelki üzenete, mely áthatotta az adott nap tematikáját. Segítségünkre Gárdonyi Géza: Egri csillagok című regénye volt, minden napra jutott egy jelenet, melyen keresztül a gyerekek közelebb kerülhettek az adott

korhoz, és a jelenetek mondanivalójának köszönhetően egymáshoz és Istenhez is. A jeleneteket minden nap lelkes ifjvezetők mutatták be, Márton atyával az élükön ☺. Ezeken kívül volt kézműves foglalkozás, akadályverseny, méta, sorverseny, éjszakai túra, egész napos kirándulás és egy lelki nap is.

Hála Istennek a tábor ideje alatt jó időnk volt, és mindenki jól érezte magát. Kívánom, hogy folytatódjon ez, a már hagyománnyá vált, összekovácsoló erejű, hitünket erősítő tábor a jövőben is! (Szabó Emese)

Meglepetés a nyaralásban

Harkányban töltött idei nyaralásunkat nem várt események szépítették meg. Június 2-án Máriagyüdre kirándultunk. Mikor megérkeztünk, egy hatalmas ünnepbe csöppentünk bele és nem is gondoltuk, hogy épp búcsú van. Ezen a napon Sarlósboldogasszonyt ünnepelték. A szentmise felemelő és gyönyörű volt,

lelkiekben feltöltődve tértünk vissza Harkányba. Vasárnap egy újabb gyönyörű esemény lepett meg bennünket, ugyanis ezen a napon a helyi plébános, László atya negyven éves jubileumát tartotta. Ünnepi szentmiséjén sok pap és az ottani püspök is részt vett. Örülök, hogy ezekkel az Istentől kapott ajándékokkal a lelkemben érkeztem haza. (P.Panni)

Ifjúsági tábor Nagykanizsán

Idény nyáron is, a már megszokott módon, a kerület plébániáinak fiataljai együtt táboroztak Nagykanizsán, a Ferences Tanyán. Egy csodálatos helyen, távol a nagyvárostól, töltöttek el öt napot, hogy elmélyüljenek a hit titkaiban, megérezzék és megértsék a Szentírás és a szentségek lényegét, és így magát Krisztust, és azt, hogy a szentek miként merítették a hitnek ezen forrásaiból. Elmélkedések, tanúság-

tételek, beszélgetések és szentmisék segítették őket ebben. Egy hajnalon megcsodálták a napfelkeltét, és egy szentmisét mutattak be. A fiataloknak a lelki programok, a kézműves és a sok játék mellett, a tanyán lehetőségük volt kipróbálni a tehénfejést, a lovaglást a kürtöskalácssütést is egyaránt.

Szegényé lenni, mit Szent Ferenc

Büszkén indultam a nyárnak, azt hittem vagyok valahol, és elértem valamit. Elterveztem minden programomat, hol, mit és hogyan fogok tenni. De belül éreztem egy ideje, hogy valami nagy változás fog történni körülöttem, bennem. Már rég sejtettem, tudtam, de minden csontommal azt kívántam Istentől, hagyja még meg nekem azokat a dolgokat, amik kedvesek számomra. Csak egy kicsit. De nem így

lett, számomra fontosnak vélt emberek hagytak el, és megváltoztak az életkörülményeim is, elköltöztem otthonról. S mindez úgy alakult, hogy valahogy sehol sem éreztem, hogy megtaláltam volna azt, amire rég vágytam. Megzavarodottan keresem a helyem, ami nincsen, mert nem ott keresem, ahol van. Néhány ismerősöm hosszas unszolására beadtam a derekam és elmentem augusztusban a Ferences Ifjúsági Zarándoklatra. Öt nap, 120 km, Esztergomtól Mártaverebély – Szentkútig. Elindultam, szerettem volna elfelejteni mindent, kitörölni az agyamból minden emléket. De öt napon át olyan helyeken jártam, tárgyakat, helység- és intézménynevekkel találkoztam, amik embereket, eseményeket juttattak az eszembe, csupa olyat, amit felejteni akartam. Az első napon haza akartam jönni, nem éreztem, hogy volna ott dolgom, de mindenki azzal bátorított, hogy ez csak az eleje, és nagyon jó lesz a többi része. Magamat is megpróbáltam ezzel vigasztalni. Aztán teltek az órák, eltelt egy nap és egyre több embert ismertem meg, szebbnél szebb helyeket láttam, s ami a második nap után jött az maga volt a csoda. Egy csodás völgyön át, kis patak mellett haladva megérkeztünk Kemencére, ahol hatalmas szeretettel fogadtak a helyiek, süteményekkel, házi szörppel és fantasztikus vacsorával készültek. S innen indult a gasztró-túra. Harmadnapon, Patakon 300 emberre több mint 900 fánkot sütöttek, és emellett süteményektől roskadó asztalok, és gulyásleves várt minket. Itt teljesül egy álmom is, a templomkert puha fűvében, a templom tövében, egyedül, hullócsillagokat nézve aludtam el. Így folytatódott tovább utunk, minden

faluban terülj-terülj asztalkám és csillogó szemű, kedves helyiek, akiknek ünnepi esemény az a fél óra, amit háromszáz zarándok náluk tölt el. Minden falu legelső házától az utolsóig, út szélén álló emberek, akik nekünk integetnek, egy-két jámbor asszony kisiet az útra, hogy megcsókolja a keresztünket. A negyedik nap volt a legnehezebb, ez igazi próbatétel minden zarándoknak, negyven kilométer, 35 - 40 fokban, poros utakon, szántóföldeken, szinte sehol egy árnyék, az utolsó hat kilométeren aszfalton gyalogolva, sötétben. Este tízkor érkezünk meg Szécsénybe. Boldog voltam, mert kifeszítettem belső határait. Sikerült és ennek mindenki örült. Lefürödtem, s mire a vacsora asztalhoz értem, már csak egyedül én voltam, és egy ferences novicius szeretettel szolgált fel nekem, mindenféle finomságot. Az ötödik nap első felében a falvak szinte egymást érték, és mindenhol teletömött asztalok vártak. Minden faluban, ahol jártunk, a plébános, sok helyen még a polgármester is az üdvözölt bennünket. Megérkezve Szentkútra, magamat egy cseppet sem éreztem fáradtnak, a gyönyörű szép zsolozsmák átítatták bensőmet, de emlékeimtől nem tudtam elszakadni. Úgy éreztem elértem valamit, de belül

hazaérkezve és az új helyzettel nem tudva mit kezdeni, bukottnak éreztem magam. Olyan volt számomra a felismerés, s úgy érzem a zárándoklat felszabadító kegyelme a napokban ért utol. Szegény lettem, mert nincs már semmi, amit kincsemnek mondanék. Ráébredtem, hogy olyan madár voltam évekig, aki egy kalitkában szocializálódott, s mikor elvették, kincsemet, az olyan volt, mintha elvették volna a kalitkámat, amiben addig éltem és most nem tudtam mit kezdeni végtelen szabadsággal, jónak, és biztonságosnak hittem a kalitkámat, az embereket, akiket el kellett vesztenem, s a dolgokat, amiket szerettem, noha mindez megkötött, mert ezekhez igazítottam az életemet. Isten tudja, tudta. Meg kell tanulnom újra benne bízni. (JM)

Lelki életre hangolva (8.)

Nyár eleji cikkeinkben az igeliturgia részeit tárgyaltuk, s az utóbbiban az igeliturgia végére értünk, s a mostani alkalommal kezdetét veszi az áldozati liturgia, az Eukarisztia liturgiája. Ez a szentmise csúcsa, ebben teljesedik ki minden, amiről maga a mise szól. Az áldozati liturgia vezet be minket Krisztus misztériumába, abba az áldozatba, mely mindannyiunk örök életét biztosítja, itt valósul meg újra és újra a megváltás műve, a keresztdozat, és itt emlékezik meg az emberiség az utolsó vacsora termében történt eseményekről is,

melyben Jézus a szolgáló szeretetre tanít. Minden egyes szentmisében, ezen a ponton Jézus szenvedése titokzatos módon jelenvalóvá lesz minden korok embere számára, s kiragadunk valamit abból az állandó isteni jelenvalóságból, mely szemünk előtt rejtve van. Az Eukarisztia liturgiája nem csak áldozatbemutató és megemlékező, hanem lakoma is egyben. Jézus kezébe veszi a kenyeret, hálát ad, megtöri és tanítványainak adja. Ezt teszi ma is az egyház, előkészíti az adományokat, papjai által felajánlja, hálát ad, Krisztus testévé és vérévé változtatja, majd a kenyértörés, áldozás révén híveit részesíti belőle. A szentmise felépítése, az igeliturgián át, szép lassan vezet minket a Legszenetebbéhez, és nem véletlenül teszi így. Az ember földhöz tapadt lelkét megtisztítja, a tanítások révén előkészíti, hogy méltóképpen legyünk jelen az ünnepi asztalnál és részesüljünk a mennyei eledelből, Krisztus szentáldozatából, testéből és véréből. (Marcsi)

A csend hangja

Kevés módunk van a mai rohanó világunkban arra, hogy hallgassuk a csendet, mert általában a zaj vesz minket körül. Hallgattam egy előadást a modern zenéről, amiben az előadó kifejtette, hogy az emberi szívnek saját ritmusa van, ez a ritmus adja a szervezet belső egyensúlyát. A gyors ütemű zene felgyorsítja a pulzusszámot, a lassú hatására megnyugszik. Gyakran előfordul, hogy nem vagyunk képesek a másik emberre figyelni, meghallgatni, mert ehhez nekünk csendben kell maradnunk. Belebeszélünk egymás

szavaiba, és úgy gondoljuk, hogy a mi mondani valónk a fontos. A zajjal teli világban jó volt rátalálni a templomban a csöndre a május harmincadikán megtartott taizéi szentségimádáson. A nem vallásos ember nem ismeri, ezért rosszul értelmezi, gyanakvással kezeli az ilyen alkalmakat. Olyanról mond véleményt, amit nem ismer, és nem veszi a fáradságot, hogy utána járjon, csak fantáziál arról, mi történhet a szentségimádáson. Miért is mentem el? Mire vágytam? Csendre, nyugalomra. Kivonulni a világból, másfajta lelki szférába kerülni. Pozitív gondolatokkal feltölteni a lelkem. Ahogy beléptem a félhomályba borult templomba, mécsesek fénye és az áhítatos csend szépsége fogadott. Ahogy beléptem a félhomályos templomba, a mécsesek fénye és az áhítatos csend szépsége fogadott. Halkan helyet foglaltam. Szemben velünk három Jézust ábrázoló ikon vonta magára a figyelmünket. Egyiken a kisdéd Jézust láttuk anyjával, Máriával, másikon a Mestert, a tanítót, a harmadikon pedig a feltámadt, győzedelmes Megváltót szemlélhettük. A három kép előtt feküdt a földön a Mester keresztje. Az imádságban gyűltünk össze a krisztusi szeretet mély érzelmeit átélni és kifejezni. Mit jelent a csend? A lélek belső csendjét. A lélek teljességgel való oda szentelését, odaadását Jézus imadására. A csendben kialakulnak a szív őszinte érzései, gondolatai. Ebben segítenek a taizé énekek. Olyan áhítatos légkört teremtenek, amely által vágyunk arra, hogy imában és lélekben egyesüljünk Istennel és egymással. Elmélkedve észrevesszük hidegségünket, azt, hogy rászorulunk Isten szeretetére. Szembesülünk önmagunkkal, és hogy

milyen messze állunk még Isten szeretetétől, jóságától. A csendben a problémák is előjönnek. Ebben a csendben idő adatik arra, hogy belső lelkiismeretünkkel és a Jóistennel elrendezzük ezt a lelki tusát. A liturgia sorrendje: ének, csend, elmélkedés, igefelolvasás volt. A szentképek hosszú időn át történő nézése megkívánja egy élő arc jelenlétét is, a pap személyét, akiben Jézus megjelenítheti magát. Szerettem volna annak az arcát, lényét látni, akin keresztül Jézus leginkább kinyilváníthatja Önmagát, aki az Ő nevében beszél. Ahogyan át tudja adni a hitet, olyan hívő lesz népe is. Ez a hiányérzetem kiegyensúlyozódott, amikor a szentségimádás végén áldást adott ránk Márton atya. (Tóth Etelka)

Önkéntes hozzájárulás

Kérjük a testvéreket az évenkénti önkéntes hozzájárulás befizetésére. Ez fedezi épületeink és közösségünk kiadásait. A püspöki kar ajánlása szerint ez a jövedelem 1 %-a. A hozzájárulást **készpénzbefizetési (sárga) csekken** is be

lehet fizetni egyházközségünk részére. Csekkek a templomban és az irodában vannak kitéve. Természetesen személyesen is lehet rendezni a hozzájárulást az irodában vagy szentmisék után a sekrestyében. Kérünk benneteket, hogy anyagi hozzájárulásotokkal támogassátok egyházközségünket!

Plébániánk bankszámlaszáma:
**Pestszentimrei Római Katolikus
 Plébánia**
 10103881-45238100-01000004

Urnatemető

Urnatemetőnkben urnahelyeket lehet váltani 10 ill. 25 évre.

Az urnafülkék megváltási árai (érvényes: 2013. szeptember 1-től):

Férőhely (urna/urnafülke)	Ár (Ft, ÁFÁ-val) 25 évre	Ár (Ft, ÁFÁ-val) 10 évre
1	130 - 200 eFt	78 - 120 eFt
2	221 - 340 eFt	132 - 204 eFt
3	312 - 480 eFt	187 - 288 eFt
4	390 - 600 eFt	234 - 360 eFt
5-8	85 - 140 eFt / urna	50 - 84 eFt / urna

SZENTMISÉK RENDJE

Vasárnap és főünnepeken:

De. 8 és 10 órakor és este 6 órakor.

Hétköznapi: Hétfőn, kedden, szerdán, csütörtökön és szombaton reggel 7 órakor, pénteken este 6 órakor.

Pénteken az esti szentmise után egy órás **csendes szentségimádásra** van lehetőség (fél 8-ig).

Első vasárnapon az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmeákoszási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

PLÉBÁNIAI HITTANCSOPORTOK

2013/2014-es tanévben

CSOPORT	IDŐPONT	HITOKTATÓ
Óvodások (kis- és középsős)	Szerda ½ 5 óra vagy Csütörtök ½ 5 óra	Deák Bernadett
Óvodások (nagy csoportos)	Kedd ½ 5 óra	Deák Bernadett
1. osztály	Csütörtök ½ 5 óra	Szekulesz Judit
2. osztály (elsőáldozók I. év)	Csütörtök ½ 6 óra	Szekulesz Judit
3. osztály (elsőáldozók II. év)	Kedd 6 óra	Szekulesz Judit
Idén elsőáldozók	Hétfő 5 óra	Szekulesz Judit
5. osztály	Szerda ½ 5 óra	Mervay Kálmán
6. osztály	Csütörtök ½ 5 óra	Mervay Kálmán
7-8. osztály	Kedd ½ 6 óra	Mervay Kálmán
9-10-11. osztály (Kisiffi)	Csütörtök 6 óra	Gábor atya
12. o.-tól és egyetem (Nagyiffi)	Szerda ½ 7 óra	Gábor atya
Ministráns tanfolyam (szept. 16. – nov. 4.)	Péntek 5 óra	Gábor atya
Házaspár hittan	hónap 2. péntekén ½ 9	Gábor atya
Bibliaóra	Csütörtök 8 óra	Gábor atya
Katekumen csoport	várhatóan októbertől	Gábor atya
Nyugdíjas Klub	Szerda du. 3 óra (kéthetenként páros hetekben)	Gábor atya

A hittanok helyszíne a plébánia kertjében lévő „Cserkészház” (amelynek bejárata a Címer u. felőli oldalon lévő kertkapunál van) vagy a plébániai tanácsterem. A hittan csoportokhoz az év folyamán is lehet csatlakozni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., pestszentimre.plebana@gmail.com). Felelős kiadó: Lak Gábor plébános, Felelős szerkesztő: Bönöczk Péter; Honlap: www.pestszentimre.plebana.hu